

Anders Gadegaards prædiken 4. søndag efter helligtrekonger

Taler

Anders Gadegaard
Sognepræst og fhv. domprovst

Dato

2. februar 2025

Sted

Stenløse kirke

Omstændigheder**Prædikentekst:**

Matthæusevangeliet kapitel 8, vers 23-27.

Salmer:

DDS 557 Her vil ties, her vil bies
DDS 696 Kærlighed er lysets kilde
DDS 150 Mit hjerte er så bange
Solo: Sofia Hedia: Er du bange?
DDS 667 Skulle jeg dog være bange?
DDS 59 Jesus os til trøst og gavn

1 - *Hvor er Gud, når vi er bange og har mest brug for Ham?*

- *Er Han til at tro på, når jeg ikke synes, jeg får hjælp, når jeg mest behøver det?*

5 Det er ikke så sjældent, at jeg har mødt den slags benægtelse af Guds eksistens i mit præsteliv. En moderne udgave af Jobs anklage mod Gud, som går lige forud for det stykke, vi hørte fra alteret: ”*Hvor er du, Gud, når vi behøver dig?*” – Sådan en oplevelse af Guds fravær er kernen i mange menneskers manglende tro på Gud. Vi er opdraget til at slutte fra tingenes tilstand til at mene at vide, hvad
10 der gælder bag tingene.

Og da det igen og igen opleves, som om Gud er fraværende, fordi tingenes tilstand ikke ændres til det gode, men tværtimod ofte ender i smerte og uretfærdighed, så slutter man deraf, at han slet ikke er. – For var han, ville han jo
15 ikke kunne lade være at gøre det gode, når han nu er Kærligheden selv. Altså er han slet ikke.

Hvis bare jeg kunne se, at der var nogen, som hjalp i nøden, **hvis** bare jeg kunne
20 mærke, at Gud var mig nær, når jeg er bange - så vil jeg også gerne tro på ham.

- Men det er jo at ville have Gud på vores betingelser! Hvis ikke han er, som jeg forventer, så kan jeg ikke tro på ham. Jeg vil meget gerne tro på en kærlig og retfærdig Gud - hvis altså bare jeg kan konstatere, at hans kærlighed og retfærdighed indretter livet kærligt og retfærdigt for mig og alle andre.

Men hvor er hans retfærdighed henne?? Vi lever i en verden, som er gennemsyret af uretfærdighed. Hvorfor skal 100 millionvis af mennesker leve i den yderste armod? Hvorfor skal nogle dø, før end de overhovedet har fået levet, mens andre får et langt og ubekymret liv? Hvorfor er tilværelsen så frygtelig uretfærdig og grusom. Hvor er Gud henne i alt det? Ligger han og sover oppe i sin himmel, mens vi lidettroende kalder på ham? - Eller eksisterer han slet ikke??

Sådan har vi det med at kræve Gud på vores betingelser. Vi ønsker, at verden så anderledes ud for at tro på, at en Skaber har skabt verden ud af sin bundløse kærlighed. Vi vil ha' Gud på vores præmisser, ellers vil vi slet ikke ha' ham!

Præcis det samme var Jobs problem. Da alskens ulykker haglede ned over denne rige og gudfrygtige mand: sygdom, ejendommenforsvandt, vennerne svigtede, så svigtede også hans gudstro. Han, som tilmed hele sit liv havde overholdt Guds bud, hvorfor skulle han rammes af en sådan uretfærdighed? Han gik i rette med Gud, anklagede Gud for tilværelsens grusomhed. Da han efter lange anklager havde fået lettet sit hjerte, fortsætter digtet, som vi hørte:

"Da talte Herren til Job inde fra stormen: Hvem er det, der med uforstandige ord formørker det, jeg har bestemt? - Hvor var du, da jeg grundlagde jorden? Fortæl det, hvis du har forstand til det!"

Med andre ord: Guds svar på anklagen er: "Er det dit eller mit skaberværk?" Og sandt nok, vores er det jo ikke, vi er bare blevet sat ind i det og betroet at passe på det. Naturligvis er Gud pr. definition før os, og ikke omvendt! *Vi bliver nødt til at tage tilværelsen for givet, som den er.* Vi kan hverken få Gud eller livet på vores præmisser; vi må tage imod det, som det rækkes os, med al den uretfærdighed, lidelse og frygt, der følger med.

Men her fik jeg, næsten uforvarende, sagt det altafgørende: **Netop følger med.** Husk på, uretfærdigheden, lidelsen og fortvivlelsen, alt et vi er bange for, findes

kun, fordi der er noget forud, som nok er truet, men det findes! Det gode, der herlige, glæden, freden, lykken, herligheden. Uretfærdigheden og lidelsen er aldrig det første. Det er derimod kun til som det, der truer med at ødelægge det egentlige, det oprindelige: Det gode liv, som Gud har givet os: Himlen og jorden, havet og stjernerne, planterne og dyrene, føden og klæderne, kunsten og musikken, tankens frie flugt, venskabet og kærligheden. Alt dette vidunderlige, som gør, at livet er et gode i sig selv, og som gør det selvfølgelig at sige Gud tak og være ham tro, det vil sige tage sit livsvilkår på sig og efter bedste evne få det forvaltet ret.

Hvad man ikke skal bilde sig ind, er, at den gode Gud griber ind og indretter tilværelsen sådan, som vi bedst kunne tænke os. At når farer truer, og de er bange, så viser han sig for dem og får den faretruende storm til at lægge sig.

Hvis Jesus var Gud selv, er det jo ikke det mindste overraskende, at han griber til denne frelsende handling, simpelthen ud af kærlighed til sine venner bruger han sine guddommelige kræfter.

Men vores situation i dag er jo ikke som disciplenes. Vi har ikke vores Gud vandrende om i skikkelse af et historisk menneske, som kan gribe ind i vores liv. Vi kan og skal ikke vente, at når vi er bange og kommer ud for modgang, vil Gud vende alting til det bedste. Troen har ikke en chance, hvis den skal funderes på, at Gud griber ind og forhindrer det onde i at ske.

*”Jeg bliver bange, når de snakker om krigen
Jeg bliver bange, når de snakker om klima
Jeg føler hele tiden, jeg er bange” -*

Sådan synger Sofia Hedia, vores kirkesanger, i sin egen sang ”Er du bange?”, som vi skal høre hende synge, mens hun selv akkompagnerer på elklavere lige efter prædikenen. Vi er lige så bange med en lige så lille tro som disciplene. De blev hjulpet, da de var bange derude på søen. Så kan vi vel også blive hjulpet. Men nej, vi har ikke et lyslevende menneske, som er Gud selv med i vores båd hen over livets oprørte hav, som vi kan vække og få til at stille stormen. Som bekendt døde Jesus tidligt og efterlod disciplene rådvilde, overladt til sig selv og deres lille tro - ganske som vi er på egen hånd i dag. Den historiske Jesus, som greb ind med undere til hjælp for skarerne, som helbredte syge, han er her ikke til at gribe ind på samme måde – ligesom det jo også kun var et lille bitte fåtal,

der fik lov at opleve ham sådan dengang.

-

105

Men: Vores lille tro tilsiger os, at dette menneske var Gud selv, og at disse livgivende kræfter, der reddede disciplene i båden, Guds kræfter, også findes hos os. Vi tror, at den opstandne Kristus i den forstand er lyslevende til stede. Og kan udrette det forunderlige også for os med vores lille tro. Men: Det er som
110 Ånd, han er til stede. Og det gør forskellen.

Livet udspiller sig i mange dimensioner. De synlige er rummets og tidens historiske dimensioner. Men herudover hører en lige så virkelig dimension til livet, og det er åndens usynlige dimension. Og det er i denne dimension, vi kan
115 tale om den lyslevende Kristus og hans nærvær. I denne dimension kan vi tale om, at der skænkes os retfærdighed og kærlighed fra Gud - **uden** at den behøver på nogen måde at kunne ses i tidens og rummets historiske dimensioner. Men det gør den ikke mindre virkelig.

120 Sofia synger i sin sang: *”Det, man har i sin ’top of mind awareness’, det vil vokse, så jeg bør tænke på kærlighed – Oprah siger, at love kan heale det hele, hvis den fik lov...”*

125 Jeg gi’r Oprah ret – eller: Det kristne evangelium gi’r hende ret. For troens påstand er, at Gud er os alle præcis lige så nærværende som disciplene i båden dengang på Genesaret sø, men det er i den usynlige ånds dimension. Dér er han os nær for med sin kærlighed at heale det hele. Så vi derigennem kan blive frygtløse og stærke nok til at klare vort livs sejlads, hvor stormfuld den end er.

130

Og hvad der måske forekommer overraskende er, at det viser sig, at denne dimension af livet, Åndens evige, er mere afgørende for os end det, vi ser, det der synligt går for sig. Det véd vi tydeligst fra vore følelser: Som regel er det netop i den skjulte ånds dimension, at vores liv står sin prøve: Om vi betyder noget
135 for nogen, om vi elsker og elskes, om vi erfarer og føler mening. Og det er i denne dimension, vi har lov at tro, at Gud kommer os til undsætning, når vi er bange. Det er set under denne synsvinkel vikan holde fast ved de ord, vi skal synge efter Sofias sang:

140

Frit vi tør og uden gruen,

trods verdens truen;

- hvorfor tør vi det? Jo, fordi: Skulle jeg dog være bange?

145 *Kristus hel er min del, kan jeg mer forlange? (DDS Salme 667)*

Amen.

Kilde

150 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

155 Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anders-gadegaards-praediken-4-sondag-efter-helligtrekonger>

160

165

170

175